

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 333/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 117/2008 a jeho rozsudkom zo 4. júna 2009, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 353/2009 a jeho rozsudkom zo 14. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2010 doručená sťažnosť A. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 117/2008 a jeho rozsudkom zo 4. júna 2009, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 353/2009 a jeho rozsudkom zo 14. apríla 2010.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že „sťažovateľ“ sa návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 11. 10. 2007 domáhal úhrady dlžnej sumy vo výške 13.000,- Sk spolu so zmluvnou pokutou ako aj úrokom z omeškania.

Porušovateľ v 1. rade (t. j. okresný súd, pozn.) vydal dňa 28. 04. 2008 platobný rozkaz sp. zn. 6 Ro 199/2007, ktorým odporcu zaviazal na úhradu dlžnej sumy.

Voči platobnému rozkazu podal odporca odpor zo dňa 18. 08. 2008...

Dňa 13. 01. 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom vypovedal odporca a uviedol, že zmluvu podpísal na základe bezprávnej vyhrážky...

Na predmetnom pojednávaní bol právnu zástupkyňou sťažovateľa navrhnutý výsluch dekana P., za účelom overenia skutočností tvrdených odporcom a súčasne žiadosť právnej zástupkyne odporcu, aby bol vykonaný dopyt na P., koľko študentov bolo prijatých na magisterské štúdium v akademickom roku 2005/2006, s tým, že sťažovateľ oznámi počet podpísaných zmlúv, ktoré uzatvoril sťažovateľ, aby mohlo dôjsť ku vzájomnej konfrontácii, uvedených dôkazov.

Za týmto účelom bolo odročené pojednávanie na neurčito...

Následne porušovateľ v 1. rade vytýčil nový termín pojednávania na 04. 06. 2009, na ktorý predvolal sťažovateľa predvolaním zo dňa 13. 05. 2008, ktoré bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené dňa 20. 05. 2009...

Právna zástupkyňa hneď listom zo dňa 21. 05. 2009 požiadala o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní, ktoré bolo vytýčené na 04. 06. 2009 o 12:30 hod. na Okresnom súde v Čadci, vzhľadom k tomu, že v ten istý deň mala na 10:00 hod. už skôr vytýčený termín pojednávania na Okresnom súde Bratislava I. sp. zn. 26 C 220/2008 a požiadala porušovateľa v 1. rade o odročenie pojednávania na čo najkratší termín...

Porušovateľ napriek ospravedlneniu právnej zástupkyne sťažovateľa a žiadosť o odročenie termínu pojednávania dňa 04. 06. 2009 vo veci konal a na predmetnom pojednávaní i vyniesol rozsudok vo veci samej...

Porušovateľ v 1. rade dňa 04. 06. 2009 priamo na pojednávaní vo veci konal a vyhlásil rozsudok sp. zn. 6 C 117/2008-116 zo dňa 04. 06. 2009, a to v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, ktorý sa riadne a včas ospravedlnil, pričom sťažovateľovi ani len nedoručil uznesenie, ktorým sa končí dokazovanie...“.

3. Podľa názoru sťažovateľky:

„Tým, že na pojednávaní bolo v neprítomnosti vyhlásené rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby sťažovateľ mohol predložiť a označiť nové dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyniesol rozhodnutie vo veci samej, napriek tomu, že nevyhlásil ani len nedoručil uznesenie o skončení dokazovania, čím došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko takýmto postupom porušovateľa bola odňatá sťažovateľovi konat' pred súdom a tak základné právo na súdnu ochranu.

Rovnako bola odňatá sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k dôkazom a tvrdeniam, ktoré predniesol odporca na predmetnom pojednávaní, a na ktorom bol bezprostredne vyhlásený rozsudok, ktorým sa vo veci samej rozhodla, nakoľko na ňom sťažovateľ nebol prítomný hoci svoju neprítomnosť riadne a včas ospravedlnil, došlo k porušeniu jeho práva v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a to právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom...

Konaním porušovateľa v 1. rade nedošlo len k odňatiu práva byť prítomný na pojednávaní, ale aj k odňatiu práva konat' pred súdom a práva vyjadriť sa k navrhovaným dôkazom, nakoľko na predmetnom pojednávaní bolo rozhodnuté vo veci samej a navrhovateľ už nemal možnosť navrhovať dôkazy ani sa vyjadriť k dôkazom, ktoré boli prednesené na pojednávaní...“

4. Krajskému súdu sťažovateľka vytýkala, že pochybil, „keď neprihliadol na odvolanie sťažovateľa zo dňa 07. 09. 2009, v ktorom namietal odňatie možnosti konat' pred súdom, kde poukázal aj na to, že porušovateľovi v 1. rade oznámil v dostatočnom predstihu, žiadosť o odročenie pojednávania t. j. mohol vytýčiť nový termín aj na skorší dátum ako

04. 06. 2009, pričom by bola zachovaná aj 5 dňová lehota na pojednávanie. Porušovateľ v 2. rade na námietku sťažovateľa, že mu konaním a postupom porušovateľa v 1. rade bola odňatá možnosť konať pred súdom len konštatoval, že sťažovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože kolízia právneho zástupcu medzi zastupovaním rôznych sporov nie je dostatočným dôvodom pre odročenie pojednávania, keď mal navrhovateľ resp. jeho právny zástupca predvolanie na termín pojednávania doručené riadne a včas...“.

5. K namietanému porušeniu „čl. 47 ods. 3 Ústavy SR – rovnosť všetkých účastníkom konania“ sťažovateľka uviedla:

„Sťažovateľ má za to, že zo strany porušovateľa v 1. rade došlo k porušeniu princípu rovnosti účastníkov konania.

Tým, že porušovateľ v 1. rade dňa 04. 06. 2009 konal a rozhodol v neprítomnosti sťažovateľa, bez vyhlásenia a doručenia uznesenia o skončení dokazovania a rovnako porušovateľ v 2. rade konal bez pojednávania t. j. sťažovateľovi bola odňatá možnosť predkladať nové dôkazy, nepochybne tento stav a konanie porušovateľov v 1. a 2. rade vyhovoval odporcovi, nakoľko pôvodne vydaný platobný rozkaz bol zrušený a nakoniec bol návrh sťažovateľa zamietnutý, naruša princíp rovnosti účastníkov konania...“.

6. Vychádzajúc zo skutočností a názorov uvedených v bodoch 2 až 5 sťažovateľka tvrdila, že „nepochybne došlo k neoprávneným zásahom do základných ľudských práv zakotvených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR zo strany porušovateľa v 1. rade, pričom k odstráneniu tohto porušenia nedošlo ani v rámci odvolacieho konania porušovateľom v 2. rade, ktorý neprihliadol na námietky sťažovateľa v odvolaní, ako aj na to, že mu bola porušovateľom odňatá možnosť konať pred súdom“.

7. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa A. ... v konaní na Okresnom súde... sp. zn. 6 C 117/2008 a v konaní na Krajskom súde... sp. zn. 6 Co 353/2009

- právo zákonom ustanoveným postupom domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa č. 46 ods. 1 Ústavy SR

- právo rovnosti všetkých účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR

- právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom

boli porušené.

2. Ústavný súd SR rozhodnutie Okresného súdu... sp. zn. 6 C 117/2008-116 zo dňa 04. 06. 2009 a rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 6 Co 353/2009 zo dňa 14. 04. 2010 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Čadca, aby v nej znovu konal a rozhodol.

4. Súčasne porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 300,57 €...“

II.

8. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 117/2008, z ktorého považuje za relevantné oboznámiť tieto skutočnosti:

č. 1. 99 – predvolanie na pojednávanie z 13. mája 2009 nariadené na 4. jún 2009 bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 20. mája 2009.

č. 1. 100 – ospravedlnenie neúčasti právnej zástupkyne sťažovateľa z 21. mája 2009 z dôvodu kolízie termínu pojednávania.

č. 1. 106-107 – zápisnica o pojednávaní konanom 4. júna 2009 za prítomnosti právneho zástupcu odporcu.

č. 1. 116-118 – písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu zo 4. júna 2009, ktorým návrh sťažovateľky zamietol.

č. 1. 119-122 – odvolanie sťažovateľky zo 7. septembra 2009, v ktorom okrem iného uviedla:

„V prvom rade poukazujem na to, že Okresný súd pochybil a odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom tým, že na riadne ospravedlnenie sa právnej zástupkyne, ktoré zaslala súdu bezodkladne po tom, čo bol termín pojednávania určený a žiadala vec odročiť na iný, čo možno najkratší termín, z dôvodu kolízie pojednávania, súd zrejme ani nemal

záujem umožniť navrhovateľovi aby mohol konať pred súdom a ospravedlnil síce neprítomnosť právnej zástupkyne navrhovateľa, avšak pojednávanie nepresunul na iný termín, neodročil s poukazom na to, že právna zástupkyňa mohla zabezpečiť právne zastúpenie navrhovateľa substitučným zástupcom...

Postup súdu považuje navrhovateľ za odňatie možnosti konať pred súdom už aj s poukazom na to, že súdy konajú zdĺhavo a vytyčujú termíny podľa vlastných úvah, pričom sa domnievam, že v prípade kolízií pojednávania u účastníkov konania, ktoré je oznámené súdu v dostatočnom časovom predstihu, je naozaj dôvod na to, aby súd zmenil hodinu, prípadne zamenil pojednávanie s iným pojednávaním, ktoré je vytyčené približne v tých istých dňoch. Takýmto postupom súdu dochádza k pochybnostiam o tom, či súd má záujem na dodržaní ústavných práv účastníkov, ktorými je aj právo na spravodlivé, nezávislé a nestranné rozhodovanie súdu...

Pokiaľ v konaní nebolo preukázané, že účelom zmluvy nebolo poskytnúť prípravu na skúšky, ale získať finančné prostriedky, t. j. nebolo preukázané, že zmluva obchádza zákon alebo sa priechi dobrým mravom a súd napriek tomu vyhlásil zmluvu za neplatnú, vzbudzuje to v navrhovateľovi dôvodnú pochybnosť v spravodlivosť a dôveryhodnosť samotného rozhodnutia, čím došlo aj k porušeniu jeho ústavných práv a odňatiu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...“

č. 1. 129 – pokyn pre kanceláriu krajského súdu, aby oznámila termín vyhlásenia rozsudku 5 dní pred jeho vyhlásením „na úradnej tabuli krajského súdu (§ 156 ods. 3, § 214 ods. 2 O. s. p.)“.

č. 1. 130 – „Zoznam vecí určených na deň 14. apríla 2010 na pojednávanie a rozhodnutie bez nariadenia ústneho pojednávania...“ bol vyvesený na úradnú tabuľu 8. apríla 2010. Vyhlásenie rozsudku bolo uvedené pod poradovým číslom 3.

č. 1. 131 – „Zápisnica o vyhlásení rozhodnutia zo 14. apríla 2010“ – za neprítomnosti účastníkov konania bol vyhlásený rozsudok, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu.

č. 1. 132-135 – písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 353/2009-132 zo 14. apríla 2010, v odôvodnení ktorého je okrem iného uvedené:

«... Krajský súd, ako súd odvolací (§10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal riadne a včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 prvá veta O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., prejednal vec v medziach ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. vo veci vyhlásil rozsudok podľa § 156 ods. 3 O. s. p., ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Tento v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Z uvedených dôvodov sa krajský súd obmedzuje iba na konštatovanie správnosti tam uvádzaných dôvodov podľa § 219 ods. 2 O. s. p.

Zároveň však krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že zo skutkového stavu, tak ako ho zistil okresný súd, dospel k rovnakému právnemu záveru, že v čase uzavretia zmluvy o sprostredkovaní prípravy študenta na skúšky v študijnom odbore „právo“ č. 77012 zo dňa 14. decembra 2004, zákon o vysokých školách možnosti spolplatiť štúdium neupravoval. K účinnosti zákona č. 363/2007 Z. z. došlo až dňom 1. 9. 2007, ale predmet sporu účastníkov sa dotýka obdobia školského roku 2006/2007, ktorý skončil 30. 6. 2007, teda pred účinnosťou tohto zákona. Keďže neexistovala zákonná úprava, na základe ktorej by navrhovateľ mohol vyberať finančné prostriedky za štúdium na verejnej vysokej škole čo i len vo forme externého štúdia, a keď nebolo preukázané, že navrhovateľ poskytol odporcovi prípravu ku skúškam magisterského štúdia (článok I, bod 1 zmluvy), zmluva odporuje zákonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazoval na to, že zabezpečoval pre odporcu v zmysle uzavretej zmluvy služby, ktoré spočívali v jeho príprave na skúšky, tieto skutočnosti z vykonaných dôkazov okresným súdom nevyplývali. Práve naopak, z vyjadrenia U., zo dňa 27. januára 2009 (č. l. 76 spisu) vyplýva, že navrhovateľ zodpovedal za technické zabezpečenie výučby a s tým spojené výdavky za prebiehajúcu výučbu (odmeňovanie vyučujúcich, cestovné náhrady, stravovanie, ubytovanie, energie). Rovnaké skutočnosti uviedol aj vo svojej výpovedi svedok prof. JUDr. M. M., ktorý uviedol, že navrhovateľ zabezpečoval materiálno-technické a organizačné

podmienky štúdia. Navrhovateľ dokonca ani v podanom odvolaní, ani v konaní pred okresným súdom nekonkretizoval služby, ktoré mali byť poskytnuté odporcovi v rámci prípravy ku skúškam magisterského štúdia v odbore právo v zmysle článku I, bod 1 uzavretej zmluvy. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ takúto prípravu neposkytoval odporcovi, ale U., inštitúcii, na ktorej realizoval odporca vysokoškolské štúdium, poskytoval len materiálne a technické zabezpečenie pre jej vyučujúcich.

Na základe týchto skutočností krajský súd preto námietku navrhovateľa v odvolaní o nesprávnom právnom posúdení veci okresným súdom nepovažoval za dôvodnú.

Pokiaľ navrhovateľ ďalej uvádzal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože sa na termín pojednávania pred okresným súdom ospravedlnil z dôvodu kolízie tohto pojednávania s inými pojednávaniaми jeho právnej zástupkyne, a okresný súd napriek tomu vo veci konal, podľa názoru krajského súdu týmto postupom nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, pretože kolízia právneho zástupcu medzi zastupovaním rôznych sporov nie je dostatočným dôvodom pre odročenie pojednávania, keď mal navrhovateľ resp. jeho právna zástupkyňa predvolanie na termín pojednávania doručené riadne a včas. Bolo na právnej zástupkyňi navrhovateľa, aby si kolíziu pojednávani, v ktorých zastupuje, riešila substitúciou...»

Podľa doručeny pripojenej k č. 1. 135 bol rozsudok krajského súdu doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa 23. júna 2010.

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

10. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 117/2008-116 zo 4. júna 2009 podala riadny opravný prostriedok – odvolanie zo 7. septembra 2009, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky napadnutým rozhodnutím okresného súdu.

11. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 353/2009 zo 14. apríla 2010, z obsahu sťažnosti a najmä z obsahu súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 117/2008 vyplýva, že v danom prípade sťažovateľka nevyčerpala všetky prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže v rozsahu namietaných skutočností (pozri najmä body 3, 4 a 6) nepodala proti namietanému rozsudku krajského súdu dovolanie [§ 236, § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)]. Totiž kvalifikovaným dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) OSP je „odňatie možnosti konať pred súdom“ a tento dôvod tvorí jadro sťažovateľkiných výhrad.

12. Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (napr. I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07, I. ÚS 243/2010).

13. Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo možné s ohľadom na sťažovateľkou uvádzané okolnosti podať dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky má/mohol mať Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, čím je/bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z uvedených dôvodov bola preto aj táto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde uznesením ako neprípustná odmietnutá.

14. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

15. Ústavný súd v závere poznamenáva, že účelom oboznámenia skutočností uvedených v III. časti jeho odôvodnenia (bod 8) bolo priebehom konania všeobecných súdov (tak ako to vyplýva z predmetného súdneho spisu) len doplniť faktickú argumentáciu sťažovateľky prezentovanú v jej sťažnosti bez akéhokoľvek hodnotenia (posudzovania) tam

uvedených skutočností. Ústavný súd prihliadol len na námietky sťažovateľky odôvodňujúce možnosť domáhať sa nápravy podaním mimoriadneho opravného prostriedku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010